

PROLOG

Wax sloop in gebukte houding langs de gammele omheining. Zijn laarzen maakten een zacht schurend geluid op de droge aarde. Hij hield zijn Sterrion 36, waarvan de lange zilverkleurige loop besmeurd was met rode kleistof, ter hoogte van zijn hoofd. De revolver was weinig spectaculair om te zien, maar de zesschotscilinder was met zoveel zorg in het stalen frame gemonteerd dat er van speling geen sprake was. Het metaal was dof en in de kolf was geen bijzonder materiaal verwerkt. Hij paste echter in zijn hand alsof hij er speciaal voor gemaakt was.

De tot zijn middel reikende omheining was wankel. Het houtwerk, in de loop der tijd grijs geworden, werd door wat gerafelde eindjes touw bij elkaar gehouden. Er hing een geur van ouderdom omheen. Zelfs de wormen hadden allang iedere interesse voor het hout verloren.

Wax gluurde over de aan elkaar geknoopte planken naar de verlaten stad. Veroorzaakt door zijn Ertsmagie zweefde een aantal blauwe lijnen van zijn borst naar diverse plekken met metaal in de buurt. Hij brandde staal en dat verraadde de aanwezigheid van metaal waar hij zijn Duwkracht op zou kunnen richten als hij dat zou willen. Een confrontatie tussen zijn gewicht en dat van het voorwerp. Als dat zwaarder was, zou hij achteruitgeduwd worden. Als hij zwaarder was, zou hij het weg kunnen duwen.

Maar hij Duwde niet. Hij keek slechts naar de lijnen om te zien of er iets van metaal bewoog. Dat was niet zo. Het ging slechts om draadnagels die de gebouwen bijeenhielden, in het stof verspreid liggende patroonhulzen, en misschien wat hoefijzers in de stille smederij – alles even bewegingloos als de oude handpomp die rechts van hem in de grond stond.

Op zijn hoede bewoog hij zelf niet. Het staal brandde geruststellend in zijn buik, en hij besloot uit voorzorg zachtjes naar alle kanten te

Duwen. Het was een truc die hij zich een paar jaar geleden eigen had gemaakt; hij richtte zijn Duwkracht niet op een bepaald voorwerp, maar creëerde een soort verdedigende bel om zich heen, waardoor ieder stukje metaal dat op hem af zou worden gevraagd enigszins uit de koers zou raken.

De truc was echter verre van onfeilbaar; hij kon nog altijd geraakt worden. Maar afgevuurde projectielen vlogen alle kanten op zonder het beoogde doel te treffen. Het had al een paar keer zijn leven gered. Hij wist niet eens hoe hij het precies deed; Ertsmagie bleef in zijn geval vaak iets instinctiefs. Op een of andere manier lukte het hem om wat hij zelf van metaal bij zich droeg van de gevolgen uit te sluiten, wat voorkwam dat hij zijn eigen wapen uit zijn hand Duwde.

Gerustgesteld vervolgde hij zijn weg langs de omheining, terwijl hij de blauwe lijnen in de gaten hield om er zeker van te zijn dat niemand hem besloep. Feltrel was ooit een welvarend stadje geweest. Zo'n twintig jaar geleden. Toen had zich vlak bij een stam kolossus gevestigd. En dat pakte niet goed uit.

Tegenwoordig leek de spookstad volledig verlaten, maar hij wist dat dat niet zo was. Wax was op jacht naar een psychopaat hiernaartoe gekomen. En hij was niet de enige.

Hij greep de bovenkant van de omheining vast en sprong eroverheen. Gebukt rende hij naar de oude smederij. Zijn kleren zaten weliswaar onder het stof, maar waren wel degelijk goed gemaakt; een mooi pak, een zilverkleurige das en glinsterende manchetknopen bij een wit kwaliteitsoverhemd. Hij had voor zichzelf een imago gecultiveerd dat beter paste bij een bezoeker van dansfeesten in Elendel dan bij iemand die rondscharrelde in een spookstad in de Ruigte op jacht naar een moordenaar. Om het geheel te completeren, droeg hij een bolhoed tegen de zon.

Hij hoorde iets; aan de overkant van straat stapte iemand op het plankier. Het kraakte zo licht dat hij het bijna niet hoorde. Wax reageerde onmiddellijk door het staal dat in zijn buik brandde te laten opvlammen. Op het moment dat een gewerschot de stilte verbrak, Duwde hij zich af op een aantal spijkers in de muur naast zich.

De plotselinge Duw deed het houtwerk schudden; de oude, roestige spijkers hielden het maar net. Zijn Duwkracht wierp hem opzij en hij rolde door over de grond. Even was in een flits een blauwe lijn zichtbaar – een kogel die in de grond sloeg op de plek waar hij een moment

eerder had gestaan. Terwijl hij uit de rol overeind kwam, volgde een tweede schot. Dit keer scheelde het weinig, maar het schot werd op zijn weg net even van richting veranderd.

Door de staalbel afgebogen, floot de kogel rakelings langs zijn oor. Een paar centimeter meer naar rechts en hij zou zich – beschermende bel of niet – in zijn voorhoofd hebben geboord. Rustig ademend bracht hij zijn Sterrion omhoog en richtte hem op het balkon van het hotel aan de overkant van waar het schot was afgevuurd. Tegen de balkonbalustrade was het uithangbord van het hotel bevestigd en daarachter kon de schutter verscholen zitten.

Wax vuurde en richtte Duwkracht op de kogel om hem extra snelheid te geven waardoor hij nog dieper zou doordringen. Hij gebruikte geen gewone loden of met koper omhulde kogels, maar een sterkere variant.

De grootkaliber- en met staal omhulde kogel trof het balkon, boorde zich ten gevolge van de extra toegevoegde kracht door het houtwerk en in de man erachter. De man viel en de blauwe lijn die naar het wapen van de man liep, schokte. Wax kwam langzaam overeind terwijl hij het stof van zijn kleren klopte. Op dat moment klonk er krakend nog een schot.

Vloekend Duwde hij zich weer af tegen de spijkers, hoewel zijn instinct hem zei dat hij al te laat was. Zijn Duwkracht zou hem niet meer helpen.

Deze keer werd hij tegen de grond gesmeten. De kracht moest ergens heen, en als de spijkers niet konden bewegen, dan hij. Kreunend hief hij zijn revolver op; stof plakte aan het zweet in zijn hand. Verwoed speurde hij naar de degene die op hem had geschoten. De kogels hadden hem gemist. Misschien dat de staalbel hem had...

Er viel een lichaam van boven van het dak van de smederij naar beneden en klapte in een wolk rood stof op de grond. Wax knipperde met zijn ogen en rende met zijn wapen tegen zijn borst gedrukt terug achter de omheining om dekking te zoeken. Hij hield de blauwe Ertsmagische lijnen scherp in de gaten. Ze konden hem waarschuwen, maar alleen als die persoon iets van metaal op zijn lichaam droeg of in zijn handen had.

Er liep geen enkele lijn meer naar het lichaam dat naast het gebouw op de grond was gevallen. Maar er liepen wel een paar andere lijnen naar iets wat zich langs de achterzijde van de smederij bewoog. Wax

richtte zijn wapen op de gestalte die gebukt om de hoek van het gebouw verscheen en vervolgens recht op hem af rende.

De vrouw had een soort witte stofjas aan die aan de onderkant rood kleurde. Ze droeg haar haar in een paardenstaart, verder had ze een broek aan met daarop een brede riem en zware laarzen aan haar voeten. Ze had een wat hoekig gezicht. Een krachtig gezicht met lippen die zich bij de rechtermondhoek bijna tot een lachje krulden.

Wax slaakte een zucht van verlichting en liet zijn wapen zakken. 'Lessie.'

'Heb je jezelf weer eens tegen de grond gesmeten?' vroeg ze terwijl ze naast hem achter de omheining dekking zocht. 'Je hebt meer gruis op je gezicht dan Miles fronsen in zijn voorhoofd. Misschien wordt het tijd dat je met pensioen gaat, oude man.'

'Lessie, ik ben maar drie maanden ouder dan jij.'

'Maar wel drie heel lange maanden.' Ze gluurde over de rand van de omheining. 'Iemand gezien?'

'Ik heb een man op het balkon neergeschoten,' zei Wax. 'Ik heb niet kunnen zien of het Bloody Tan was of niet.'

'Niet dus,' zei ze. 'Die zou nooit proberen jou van zo'n afstand neer te schieten.'

Wax knikte. Tan hield ervan dingen zo persoonlijk mogelijk te doen. Lekker dichtbij. De psychopaat vond een pistool gebruiken maar niks en als het niet anders kon, schoot hij pas iemand neer zodra hij de angst in de ogen van die persoon kon zien.

Lessie nam het stille stadje in zich op en keek vervolgens opzij naar hem, klaar om in actie te komen. Even flitste haar blik naar beneden, naar de borstzak van zijn overhemd.

Wax volgde haar blik. Er stak een brief uit die hij eerder die dag had gekregen. Hij was afkomstig uit de belangrijke stad Elendel en geadresseerd aan Lord Waxillium Ladrian. Een naam die Wax al jaren niet meer gebruikte. Een naam die niet paste bij wie hij nu was.

Hij duwde de brief terug in zijn borstzak. Lessie dichtte hem meer betekenis toe dan hij had. De stad had hem niets meer te bieden en Huis Ladrian kon het heel goed af zonder hem. Hij had die brief moeten verbranden.

Om haar aandacht van de brief af te leiden, knikte Wax in de richting van de naar beneden gevallen man. 'Jouw werk?'

'Hij had een pijl-en-boog,' zei ze. 'Met stenen pijlpunten. Hij had

je bijna van bovenaf te grazen genomen.’

‘Bedankt.’

Ze haalde haar schouders op, maar haar ogen glommen tevreden. Die ogen vertoonden tegenwoordig lijntjes opzij, veroorzaakt door het onbarmhartige zonlicht op de Ruigte. Er was een tijd dat zij en Wax een score hadden bijgehouden van wie de ander de meeste keren had gered. Maar ze waren jaren geleden al de tel kwijtgeraakt.

‘Zorg voor dekking,’ zei Wax zacht.

‘Met wat?’ vroeg ze. ‘Met verf? Kussen? Je bent al bedekt met stof.’

Wax keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Sorry,’ zei ze grimassend. ‘Ik heb de laatste tijd te veel met Wayne gekaart.’

Hij snoof, rende gebukt naar het gevallen lijk en draaide het om. Het was een vent met een wreed gezicht met baardstoppels van een paar dagen; hij bloedde uit een kogelwond in zijn rechterzij. *Volgens mij ken ik hem ergens van*, dacht Wax terwijl hij de zakken van de man doorzocht en daar een glazen druppel aantrof met de rode kleur van bloed.

Hij haastte zich terug naar de omheining.

‘En?’ vroeg Lessie.

‘Van de bende van Donal,’ antwoordde Wax terwijl hij de glazen druppel ophield.

‘Schoften,’ reageerde Lessie. ‘Ze konden het natuurlijk weer eens niet laten.’

‘Jij hebt wel zijn zoon neergeschoten, Lessie.’

‘En jij zijn broer.’

‘Ja, maar dat was uit zelfverdediging.’

‘Bij mij ook,’ zei ze. ‘Dat jong was vervérend. Bovendien heeft hij het overleefd.’

‘Kostte hem wel een teen.’

‘Je hebt er geen tien nodig,’ zei ze. ‘Ik heb een nichtje met vier tenen. Gaat heel goed met ’r.’ Ze hief haar revolver op en speurde het verlaten stadje af. ‘Ziet er natuurlijk wel een soort van belachelijk uit. Dek me.’

‘Met wat?’

Ze grinnikte alleen maar, dook uit de dekking en rende diep bukkend naar de smederij.

Harmony nog aan toe, dacht Wax met een glimlach, *ik hou van die vrouw*.

Hij lette op mogelijk meer schutters, maar Lessie bereikte het ge-

bouw zonder dat er schoten vielen. Wax knikte haar toe en stormde de straat over naar het hotel. Hij dook naar binnen en controleerde de hoeken links en rechts op tegenstanders. De gelagkamer was leeg, dus stelde hij zich verdekt op naast de deuropening en gebaarde naar Lessie. Die rende aan haar kant van de straat om daar het volgende huis te inspecteren.

De bende van Donal. Ja, Wax had zijn broer neergeschoten; de man had net een trein beroofd. Maar voor zover hij wist, had Donal nooit veel om zijn broer gegeven. Nee, het enige waar Donal de pest over in had gehad, was het feit dat hij geld was kwijtgeraakt. En dat was waarschijnlijk ook de reden waarom hij nu hier was. Hij had een prijs op het hoofd van Bloody Tan gezet omdat hij een lading kromerts van hem had gestolen. Vermoedelijk had Donal niet verwacht dat Wax op dezelfde dag als hij jacht op Tan zou maken. Donals mannen hadden overigens de permanente opdracht Wax of Lessie neer te schieten als ze hen mochten tegenkomen.

Wax was bijna geneigd om de dode stad te verlaten en het Donal en Tan te laten uitvechten. Maar de gedachte alleen al bezorgde hem een zenuwtrek bij zijn oog. Hij had beloofd om Tan op te brengen. Dus...

In het huis zwaaide Lessie naar hem en wees naar de achterkant. Zij zou aan die kant naar buiten gaan en achterom om het volgende blok huizen heen sluipen. Wax knikte en gebaarde kort. Hij ging proberen contact te maken met Wayne en Barl, die de andere kant van de stad waren gaan controleren.

Lessie verdween en Wax zocht zich een weg door het oude hotel op zoek naar de zijdeur. Hij passeerde oude, smerige slaapnesten van raten en mensen. De stad trok net zo makkelijk geboefte aan als een hond vlooiën. Hij passeerde zelfs een plek die eruitzag alsof een of andere zwerver een vuurtje had gemaakt op een stuk metaal met wat stenen daaromheen. Het was een wonder dat de dwaas niet het hele gebouw tot op de grond had laten afbranden.

Wax deed de zijdeur voorzichtig open en belandde in een steeg tussen het hotel en de winkel ernaast. De eerdere schoten konden zijn gehoord en misschien kwam er iemand kijken. Het was maar het beste om uit het zicht te blijven.

Wax sloeg de hoek van het winkelpand om en liep geruisloos verder over de rode kleigrond. De helling was overwoekerd met onkruid, behalve daar waar zich de ingang tot een oude kelderruimte bevond.

Wax liep eromheen, maar bleef even staan, zijn blik gericht op de met houtwerk omlijste diepte.

Misschien...

Hij knielde naast de opening en tuurde naar beneden. Er had ooit een ladder gestaan, maar die was weggerot – de restanten lagen als een berg versplinterd hout op de bodem. Er steeg een muffe, vochtige geur uit op... en iets van een rooklucht. Iemand had daarbeneden een fakkel gebrand.

Wax liet een kogel in het gat vallen en sprong met getrokken wapen naar beneden. Terwijl hij viel, vulde hij zijn metaalgeheugen voor ijzer om zijn gewicht te verminderen. Hij was een Dubbelaar – Ferrochemist en Ertsmagiër. Zijn Ertsmagische kracht bestond uit StaalDuwen en zijn Ferrochemische kracht werd Skimmen genoemd en was het vermogen om jezelf zwaarder of lichter te maken. Een krachtige combinatie van talenten.

Hij richtte zijn Duwkracht op de kogel op de bodem onder hem en vertraagde zijn val zodat hij geruisloos neerkwam. Hij bracht zijn gewicht terug tot normaal – dat wil zeggen: normaal voor hem. Hij ging meestal uit van driekwart van zijn normale gewicht om zich lichter en sneller te kunnen bewegen.

Hij sloop door het duister. Zijn zoektocht naar Bloody Tans schuilplaats was lang en moeizaam geweest. Uiteindelijk was het feit dat Feltrel ineens een leegloop had vertoond aan andere bandieten, zwerfers en ongelukkigen een belangrijke aanwijzing geweest. Wax liep zo zachtjes mogelijk verder de kelder in. De rooklucht was hier sterker en hoewel er bijna geen licht was, kon hij een vuurplaats naast de aarden muur onderscheiden en een ladder die bij de ingang gebruikt kon worden.

Dat gaf hem een adempauze. Het duidde erop dat degene die de kelder als schuilplaats gebruikte – het kon Tan zijn, maar ook heel iemand anders – nog steeds hierbeneden was. Of er moest een andere uitgang zijn. Wax sloop turend in het duister verder.

In de verte was licht te zien.

Wax spande zacht de haan van zijn revolver, haalde vervolgens een kleine flacon uit zijn neveljas en trok de kurk los met zijn tanden. Hij dronk de whisky en het staal in één teug op en bracht daarmee zijn reserves weer op peil. Hij liet zijn staal opvlammen. Ja... er bevond zich metaal verderop in de gang. Hoe ver zou die kelderruimte door-

lopen? Hij was ervan uitgegaan dat het klein zou zijn, maar de versterkte houten dakconstructie duidde op iets wat dieper en verder doorliep. Meer zoiets als een horizontale mijnschacht.

Hij sloop verder, zijn aandacht gericht op de metaallijnen. Als iemand een wapen op hem zou richten, zou het metaal bewegen en dat zou hem de kans geven het wapen uit diens hand te Duwen. Er bewoog niets. Verder sluipend rook hij de muffe grondlucht, schimmel en de lucht van ontkiemende aardappels. Hij naderde een trillende lichtbron, maar hij hoorde niets. De metaallijnen bewogen niet.

Eindelijk kwam hij dicht genoeg in de buurt om een lamp te onderscheiden die vlak bij de muur aan een haak aan een houten balk hing. In het midden van de tunnel leek iets anders te hangen. Een lichaam? Opgehangen? Wax vloekte zachtjes en liep haastig maar behoedzaam verder; het zou een val kunnen zijn. Het was inderdaad een lijk, maar wat hij zag verbijsterde hem. Op het eerste gezicht leek het jaren oud. De ogen waren uit de schedel verdwenen en de huid was strak over het bot naar achteren getrokken. Het lijk stonk niet en was niet opgezwollen.

Hij dacht het te herkennen. Geormin, de voerman die de post uit de afgelegen dorpen naar Weerslag bracht. Tenminste, dat was zijn uniform en het leek zijn haar te zijn. Hij was een van Tans eerste slachtoffers geweest en zijn verdwijning was de reden dat Wax de jacht op Tan was begonnen. Dat was nog maar twee maanden geleden.

Hij is gemummificeerd, dacht Wax. *Geprepareerd en gedroogd als leer*. Hij voelde walging; hij was zo nu en dan met Geormin wat gaan drinken en hoewel de man vals speelde met kaarten, was het toch een aardige vent geweest.

De manier van ophangen was ook niet gewoon. Er was draad gebruikt om Geormins armen naar opzij te laten uitsteken, terwijl zijn hoofd naar voren knikte en zijn mond opengesperd was. Wax wendde zich af van het huiveringwekkende tafereel. De zenuwtrek bij zijn oog deed zich gelden.

Voorzichtig, hield hij zichzelf voor. *Laat niet toe dat hij je kwaad maakt. Concentreer je*. Hij zou terugkomen om Geormin los te maken. Op dit moment kon hij zich niet permitteren geluid te maken. In ieder geval wist hij nu dat hij op het goede spoor zat. Dit was absoluut Bloody Tans schuilplaats.

In de verte was weer een lichtvlek te zien. Hoe lang was deze gang?

Hij naderde het licht en daar trof hij nog een lijk aan, opgehangen aan de muur. Het was Annarel, een bezoekende geologe die kort na Germin was verdwenen. Ze was op dezelfde manier geprepareerd. Haar lichaam was in een specifieke houding tegen de muur aan genageld, alsof ze op haar knieën bezig was wat rotsblokken te onderzoeken.

Een volgende lichtvlek dreef hem voort. Dit was duidelijk geen kelder; waarschijnlijk was het een soort smokkeltunnel, een overblijfsel uit de tijd dat Feltrel nog een welvarende stad was. Tan had dit niet zelf gemaakt, niet met al die oude houten steunbalken.

Wax passeerde nog zes lijken, elk verlicht door een eigen lantaarn en stuk voor stuk in een specifieke houding. Eentje zat op een stoel, een ander was opgetakeld alsof hij vloog, een paar waren aan de wand bevestigd. Naarmate hij verder liep, werden ze ook recenter, de laatste was duidelijk pas vermoord. Wax herkende de slanke man niet, die hing met zijn hand tegen zijn hoofd alsof hij salueerde.

Doem en Daad, dacht Wax. *Dit is niet Tans schuilplaats... dit is zijn eregalerij.*

Met een misselijk gevoel liep Wax in de richting van de volgende lichtbron. Deze was anders. Helderder. Terwijl hij naderbij kwam, drong het tot hem door dat het een baan zonlicht was die door een vierkant gat in het plafond naar beneden viel. De gang leidde naar wat waarschijnlijk ooit een luik was geweest, maar was weggerot of afgebroken. De vloer liep omhoog naar het gat.

Wax beklom de helling en stak voorzichtig zijn hoofd door het gat. Het gaf toegang tot een gebouw waarvan het dak weg was. De bakstenen muren waren bijna helemaal nog intact en links van Wax waren vier altaren te zien. Een oude kapel van de Overlevende. Hij leek verlaten.

Wax klauterde uit het gat met zijn Sterrion naast zijn hoofd in de aanslag. Zijn jas was besmeurd met vuil van beneden. De schone, droge lucht deed hem goed.

‘Elk leven is een voorstelling,’ zei een stem die weergalmde in het verwoeste kerkgebouw.

Wax dook onmiddellijk opzij en rolde door tot naast een van de altaren.

‘Maar wij zijn niet echt de spelers,’ vervolgde de stem. ‘Wij zijn slechts marionetten.’

‘Tan,’ zei Wax. ‘Kom tevoorschijn.’

‘Ik heb God gezien, wetsdienaar,’ fluisterde Tan. Waar zat-ie? ‘Ik heb Dood met de nagels in zijn ogen gezien. Ik heb de Overlevende, die het leven zelf is, gezien.’

Wax speurde de kleine kapel af. Hij lag vol kapotte banken en omgevallen standbeelden. Hij sloop om het altaar heen, inschattend dat het stemgeluid achter uit de ruimte kwam.

‘Andere mensen hebben vragen,’ zei Tans stem, ‘maar ik heb antwoorden. Ik weet dat ik een marionet ben. Dat zijn we allemaal. Hoe vond je mijn voorstelling? Ik heb er hard aan gewerkt.’

Wax sloop verder langs de rechtermuur, zijn laarzen lieten een spoor achter in het stof. Hij ademde heel licht, er liep een streep zweet over zijn linkerslaap. Zijn oog trok. In zijn geest zag hij de lijken.

‘De meeste mensen krijgen nooit de kans om echte kunst te scheppen,’ zei Tan. ‘En de beste spelers zijn zij die nooit kunnen worden nagedaan. Maanden, jaren heb ik besteed aan het prepareren. Alles op de juiste plek, maar uiteindelijk zal het proces van rotting inzetten. Ik heb ze niet echt kunnen mummificeren; ik had niet de tijd, noch de middelen. Ik kon ze slechts prepareren voor deze ene voorstelling. Morgen zal alles voorbij zijn. Jij bent de enige die het zal zien. Jij alleen. Ik denk... dat we allemaal maar marionetten zijn... weet je...’

De stem kwam echt van ergens achter in de ruimte vandaan, vlak bij het puin dat Wax’ zicht blokkeerde.

‘Iemand anders stuurt ons aan,’ zei Tan.

Wax dook om de berg puin heen en bracht zijn Sterrion omhoog.

Daar stond Tan met Lessie voor zich. In haar mond zat een prop en haar ogen stonden opengesperd. Wax stond aan de grond genageld, zijn wapen gericht. Lessie bloedde uit haar been en haar arm. Ze was neergeschoten en haar gezicht trok al wit weg. Ze had veel bloed verloren. Daarom had Tan haar kunnen overmeesteren.

Wax bleef bewegingloos staan. Hij voelde geen angst. Dat kon hij zich niet veroorloven; daardoor zou hij misschien gaan trillen en trillen zou hem kunnen laten missen. Hij kon Tans gezicht achter dat van Lessie zien; de man hield haar met een strop om haar hals vast.

Tan was een slanke man met fijngevormde handen. Hij was begrafenisondernemer geweest. Zijn dunne, zwarte, vette haar droeg hij achterovergekamd. Zijn mooie pak glansde van vergoten bloed.

‘Iemand anders stuurt ons aan, wetsdienaar,’ herhaalde Tan zacht.

Lessie keek Wax strak aan. Ze wisten allebei wat hen te doen stond

in deze situatie. De laatste keer was hij degene geweest die gevangen genomen was. Men probeerde hen tweeën altijd tegen elkaar uit te spelen. Volgens Lessie was dat geen nadeel. In dit geval zou ze zeggen dat als Tan niet had geweten dat ze een stel waren, hij haar meteen zou hebben gedood. Nu hield hij haar slechts in bedwang. Dat bood een mogelijke uitweg.

Wax keek langs de loop van zijn Sterrion. Hij haalde de trekker naar achteren tot het punt dat het gewicht van de weerstand net nog balanceerde op de rand van afgaan. Lessie knipperde met haar ogen. Een. Twee. Drie.

Wax vuurde.

Op hetzelfde moment rukte Tan Lessie naar rechts.

Het schot versplinterde de stilde en weergalmde tussen de bakstenen muren. Lessies hoofd klapte naar achteren terwijl Wax' kogel vlak boven haar rechteroog insloeg. Bloed sproeide tegen de met klei besmeerde muur achter haar. Ze zakte in elkaar.

Wax, van afschuw vervuld, stond als verlamd. Nee... zo zou het niet gaan... het kon niet...

'De beste voorstellingen,' zei Tan terwijl hij met een glimlach neerkeek op Lessies gestalte, 'zijn de voorstellingen die maar één keer kunnen worden opgevoerd.'

Daarop schoot Wax hem door zijn hoofd.